

ΕΙΣ τὴν στήλην αὐτὴν διεξήχθησαν παλαιότερον μακρὰι συζητήσεις διὰ τὸ τραγοῦδι τῆς Γερακίνας, τὸ ὅποιον ἄλλοι θεωροῦν ὅτι εἶναι κοζανίτικον, ἄλλοι τῆς Χαλκιδικῆς, ἄλλοι ὡς ἡπειρωτικόν καὶ ἄλλοι ὡς ἔχον τὴν ἀφῆτηριαν του εἰς ἐκείνην ἢ τὴν ἄλλην ἐλληνικὴν περιοχὴν. Διεξοδικαὶ ὑπῆρξαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Ἀστερίου Θηλυκοῦ, αἱ ὁποῖαι, ἂν δὲν ἀπατώμα, ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν διὰ τὴν συγγραφὴν παρὰ τοῦ ἴδιου καὶ ἐνδιαφέροντος λαογραφικοῦ βιβλίου. Ἀπὸ τότε ποῦ διεξήχθη ἡ συζήτησις εἰς τὴν στήλην αὐτὴν διέρρευσαν δεκαπέντε καὶ πλέον χρόνια. Παρὰ ταῦτα, ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις διὰ τὸ τραγοῦδι, καὶ διὰ τὴν Γερακίαν, διότι παρ' ὅσα καὶ ἂν ἐγράφησαν δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ ἐξακριβωθῇ ποία ἦτο ἡ γυναῖκα ποῦ ἐχαρακτηρίσθη ὡς Γερακίνα. Μιαν ἀκόμη ἐκδοχὴν δίνει εἰς τὸ δελτίον τῆς «Ἑλληνικῆς λαϊκῆς τέχνης» ἡ γνωστὴ λογία, κ. Ἰγυγένεια Διδασκάλου, ἡ ὁποία συνοψίζει ὅσα κυρίως, ἐγράψεν ὁ κ. Ἀστέριος Θηλυκός καὶ δημοσιεῖει δὲ καὶ τὸ ποιῆμα ὅπως ἀκριβῶς εἶχε διότι καὶ αὐτὸ πολλαπλῶς παρεποιήθη.

Κίνησι ἡ Γερακίνα, γιὰ νιρὸ κρῦο νὰ φέρῃ —
 σιοῦμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ,
 τὰ μπιλζούκια τῆς βροντοῦν!
 Ντούμ, σιοῦμ, ντούμ, σιοῦμ, ντούμ, ντούμ,
 τὰ βραχιόλια τῆς βροντοῦν!

Κι' ἐπισι μὲς' στοῦ πηγᾶδι κι' ἤβγαλι φωνὴ μεγάλη —
 σιοῦμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ,
 τὰ μπιλζούκια τῆς βροντοῦν!
 Ἄϊ σιοῦμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, σιοῦμ, ντούμ,
 τὰ βραχιόλια τῆς βροντοῦν!

Κι' ἔτριξαν μικροὶ, μεγάλοι κι' ἔτρεξα κι' γὰ ὁ καμμένους
 σιοῦμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ, ντούμ,
 τὰ μπιλζούκια τῆς βροντοῦν... (κ.λ. τῆς α' στροφῆς).
 Σῶπα, σῶπα, Γερακίνα, γ'ὼ νὰ ἔρτου νὰ σὺ βγάλου —
 ντούμ, ντούμ, ντούμ... (κ.λ. τῆς β' στροφῆς).
 Γῶ θὰν ἔρτου νὰ σὶ βγάλου
 κι' γυναῖκα θὰ σὶ πάρου —
 ντούμ, ντούμ, ντούμ... (κ.λ. τῆς α' στροφῆς).

Ο ΠΩΣ ἐγράψεν ὁ κ. Θηλυκός εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τῆς «Μακεδονίας» καὶ ἐπαναλαμβάνει καὶ ἡ κ. Διδασκάλου, εἰς τὸ δημοσιευόμενον ἄρθρον τῆς, ἡ Γερακίνα ἐπνίγη καὶ εὐθύς ἐπέσει ἀρρωστος καὶ ἀπέθανεν ὁ Τριαντάφυλλος, ὁ νέος ποῦ τὴν ἀγαποῦσε. Πῶς ὁμως ἡ ἱστορία τῆς ὁμορφῆς Γερακίνας ἐγίνε τραγοῦδι. Καὶ αὐτὸ τὸ ἰστορήσεν ὁ κ. Θηλυκός καὶ το ἰστορεῖ καὶ ἡ κ. Ἰφ. Διδασκάλου.

«Κάποτε γράφει γιὰ συντροφιά νεοὶ - ἀνάμεσα τοὺς ὁ Δ. Καμηλιώτης, ὁ Βασ. Ζάχος, ὁ Εὐάγ. Γκέτσιος, ὁ Ἀπόστ. Οικονόμου, ὁ Νίκ. Θηλυκός, ὁ Γ. Τσερκέζης, ὁ Ἄνδρ. Ντίνας καὶ ἄλλοι, διασκεδάζαν. Πάνω στὴ διασκέδαση, κάποιος θυμῆθηκε τὸ δράμα τῆς Γερακίνας (ἀκόμα πρόσφατο τότε) καὶ ὁ Ἄντριās ὁ Ντίνας, ποῦ εἶχε γνωρίσει καλὰ τὴν Γερακίνα καὶ τὰ κόλλη τῆς, μὰ καὶ τὸ τραγικὸ τῆς τέλος, ἄρχισε αὐθόρμητα νὰ σιγοτραγουδᾷ τοὺς στίχους, ποῦ σημειώσαμε στὴν ἀρχή, αὐτοσχεδιάζοντάς τοὺς σ' ἕναν σκοπὸ, ποῦ ἐκείνη τῆ στιγμή ἐμπνεόταν. Σὲ λίγους τόνους μιμῆθηκαν ὅλοι τῆς συντροφιάς κι' ὕστερα σηκώθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν συρτό. Ἐ, αὐτὸ ἦταν! Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, τῆ στιγμή, ἡ ἄσμη καὶ τραγικὴ Γερακίνα, ὡς τραγοῦδι καὶ ὡς χορὸς, μῆκε πλέον στὴν ἀθανασία. Τὸ τραγοῦδι τῆς τὸ ἀρπαξάν ὅλα τὰ στόματα μέσα στὴν Νιγρίτσα καὶ, ἀπὸ τότε, σὲ κάθε πανηγύρι, σὲ κάθε γάμο καὶ διασκέδαση, τὸ γοργόρωμο αὐτὸ τραγοῦδι - τονισμένο μὲ τὸ γνωστὸ τρόπο - χορευόταν συρτά καὶ ἐγίνε ἡ μεγάλῃ ἐπιτυχία ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ τραγοῦδια. Γιὰ πολλὰ χρόνια ἐμίει ὡς τοπικὸ τραγοῦδι τῆς Νιγρίτας καὶ, κυρίως τραγοῦδι σὲ γάμους. Μὰ ἄρσεν πολὺ καὶ στοὺς ξένους, πάντα, καὶ σὲ ὅσους τὸ πρωτάκουσαν ἐκανε μεγάλῃ ἐντύπωση. Τὸ μάθαιναν, λοιπὸν, τὸ φέρναν καὶ τὸ κοινολογοῦσαν στὰ διάφορα μέρη, κι' ἐστὶ τώρα τραγουδιέται σὲ ὅλο τὸ ἐλληνικὸ χῶρο. Αὐτὰ μὰς λέει ὁ κ. Ἀστέριος Θηλυκός, ποῦ εἶχε παπποῦ τὸ Νικόλαο Θηλυκὸ, ἕναν ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ μέλος τῆς συντροφιάς, ποῦ συντάρισε, πρωτοτραγοῦδησε καὶ πρωτοχορεύε τούς στίχους τῆς ἀμοιρῆς Γερακίνας.»

Γερακίνα
Μακεδονία
16-1-70